

# Meluzína

Meluzína je zimou, matkou vzduchu, vládne ríši vtákov a priestoru medzi výdychom a nádychom. Je to miesto, ktoré patrí našim predkom, ale aj našim potomkom. Predstavuje stíšenie medzi smrťou a znovuzrodením. Do kola roka vstupuje 21. decembra na severe, v deň zimného slnovratu.

**J**e zima. Zem si obliekla svoje najkrajšie nádychané biele šaty. Sú zdobené ľadovo čírymi vločkami snehu, popretkávané belasou farbou oblohy a trblietavým odleskom hviezd. Krajina mrazivá je stíšena. Už stiahla svoju silu naspäť do svojho vnútra, do koreňov stromov a rastlín, spodných vôd a teraz všade vládne biely pokoj a ľad.

Zavieram oči a započítavam sa do svojho vnútra, do hudby zimy. Počujem to svištanie meluzíny, čo neúnavne hladí svojim hlbokým dychom všetko, čo sa jej postaví do cesty. Preniká mi cez husto tkanú látku až na telo. Nebránim sa chladu, ale pokojne ten mrazivý pocit prijímam a vnímam. Nechám, nech mi meluzína vyštípe svojimi bozkami lica až do červena. Je zvedavá a akoby chcela preniknúť až do špičky mojich kostí, túži nazrieť do hĺbky mojej divokej ženskej duše. Pomáha mi vyladiť tóny v mojom vnútri, keď tu zrazu počujem jasnú pieseň. Je to spev mojej vlastnej duše, pieseň lásky. Tá pieseň vo mne znie a rezonuje v každej bunke tela.

Kde to som a kam kráčam? Čo cítim? Z dialky mi ponad hlavu letia divé husi, čo odprevádzajú duše mŕtvych na sever, a ja si mimovoľne spomínam na svojich predkov, na svoju pokrvnú líniu matiek. Som vdáčna za to, že žili, aby som tu dnes mohla byť. Vďaka za to, že neprestali milovať život a rodili. Vnímam to prepojenie, ich podporu, tiché úsmevy a hrejivé teplo v hĺbke srdca. Som vdáčna za to, že sú mojou súčasťou, a za ich obrovský dar, ktorý mi prúdi žilami. Vnímam svoju krv a cyklickosť. Už aj ja som žijúcim predkom pre svoje deti a teším sa zo svojho bytia, z bohatstva, ktoré odovzdávame ďalej a ďalej. Pozorujem to neúnavne pokračovanie rodu, rytmus prírody a premeny v mojom vnútri.

Vystieram ruku pred seba, akoby mi ju zdvihali vietor a cez končeky prstov mi chcel čosi dôležité našepkať. Naladujem sa na svoj pokojný dych, tlkot srdca, mám zostrené zmysly. Dlhé vlasy mi slobodne vejú a vietor mi svojím hrebeňom rozčesáva užľiké strachov a mení ich na bielostriebristé kvietky vo vlasoch. Slávnostne prekročím bránu medzi minulosťou a budúcnosťou, vstupujem do labyrintu poznania.

Každým krokom sa z plných pľúc nadychujem s dôverou v nový začiatok roka. Otváram doširoka svoje ruky, akoby mi boli krídlami, zakloním hlavu, aby som videla vysoko na jasnú oblohu a týmto pohybom otváram svoje srdce, ktoré ma bude viesť cestou pravdy a poznania. Vzlietam vysoko do ríše vzduchu, aby som vstúpila do veľkého kola roka, ktoré sa točí a vlní točivé šaty matky Zeme. Tancujem posvätný tanec života, ktorého som súčasťou.

Ďalej budú nasledovať Zornička, Vesna, Lada, Bela, Roda, Mokoša, Morena a Živena.

Zuzana Slavena Matej, [www.avitae.sk](http://www.avitae.sk)